

Cennet Kokusu

– Şükran Aydoğan · 24 Şubat 2015

İpekten bir yol üzerinde yürüyordu. Baktığı her yerde yeşil yemyeşil, kırlar rengârenk çiçekler vardı. Gökyüzü en tatlı tonlarda maviden beyaza, pembeye dönüşüyor ve saniyeler içinde hızla farklı zamanlara geçiyordu.

Bir bebek sesi duydu, etrafına bakındı. İşte orada billur gibi suları ile akan nehrin kıyısında minicik bir bebek ona bakarak gülümsüyordu.

Uzandı, bebeği kucağına aldı, 'ne şirin şey bu yarabbi dedi'. Ancak çok tuhaf; bebeğin gözlerinde kendini görüyordu. Bebeği göğsüne bastırdı, yine tuhaf bir hisle şaşırıldı; 'Bebek anne gibi kokuyor, hatta annem gibi'dedi.

Birden annesini, babasını, kardeşini hatırladı. Neredeler?

-Ya ben neredeyim ?

Kucağında bebekle yavaş yavaş yürümeye başladı. O güne kadar hiç duymadığı muhteşem bir müzik kulaklarından yüreğine yumuşacık bir dokunuşla iniyordu. Az evvelki şaşkınlığının yerini hayranlık aldı. Öylesine güzel bir yerdeydi ki; Çeşitli cins ve renklerde kuşlar ötüyor, billur suların aktığı dereler bir piyanonun tuşlarından notaya dökülen şarkı gibi ahenk içinde süzülüyordu. Etraf öylesine aydınlıktı ki; saniyeler içinde zaman değişse de gökyüzü hiç kararmıyordu.

Biraz daha yürüdü, bir baktı ki; kocaman bir aynada kendi sureti. Bembeyaz tülde bir giysi güzel bedenini zarıfçe sarmıştı. Hayranlıkla aynadaki aksine baktı; ne kadar güzelmişim!

Birden uykusu geldi. Pembe danteller ve tülde bir çadırın içinde yine pamuk gibi bir döşek vardı. Oh! dedi,'ne güzel yumuşacık içinde derin bir huzurla uzandı. Aniden yine bir sesle irkilerek uyandı. Yanına yatırdığı bebeğin sesleniydi bu.

ANNE!

Masum bakışlı bebek sanki ona 'anne' diyordu. Ancak, bu anne deyişte biraz keder mi vardı? Bebeği kucağına alıp çadırın dışına çıktı.

Gökyüzü hala mavi, kırlar hala yeşil. Tuhaf şey diye düşündü. Hiç gece olmuyor mu bura da? Kendini çok mutlu hissetti. Beyaz elbisesi her kıpırdanışında sanki tenini okşuyordu. Yeşil otların üzerinde uçarcasına yürüyor, etrafına bakıyor , 'acaba neredeyim diye de düşünmekten de kendini alamıyordu. Bir çeşmenin önüne geldi, musluğu açtı, kana kana içti. 'Dünyanın en tatlı suyu bu olmalı' dedi..

- Burası dünya mı? Diye sordu kendi kendine.

O anda bebek konuşmaya başladı.

- Hayır, burası dünya değil, burada kötülük yok, acı yok, üstünlük yok, herkes birbirine eşit! Gördüğün her şey gerçek, yalan ve sahte olan hiçbir şey yok..

' Peki sen kimsin' dedi genç kız?

Bebek gülümseyerek cevapladı.

- Senim! Evet senim ben, senin bebekliğim.

Az evvel aldığın koku da annenin kokusuydu. Anneler evlatlarını o kadar çok severler ki; onların kokusu çocuklarının üzerine siner. O koku cennet kokusudur. Çünkü her bebek dünyaya saf ve tertemiz melek gibi gelir. Anne, yavrusunu bağrına bastıkça cennet kokusu bebekten anneye geçer, annenin de tenine siner. Anne ile evladı arasındaki bağ hiç kopmaz, evlat nerede olursa olsun annesi çocuğunun kokusunu duyar.

Peki, 'neredeyim şimdi ben'? Diye sordu genç kız;

'Şimdi sen cennettesin, dünyadan ayrılışın ani ve çok acı oldu. Anneciğin seni çok özleyiyor. Sen beni kucağına aldığında anne ve bebek kokusu birleşerek yeryüzüne ulaşıyor. Bu koku anneciğine senin yokluğuna dayanma sabrı ve gücü veriyor.' Genç kızın gözlerinde bir damla yaş belirir, bebeğe 'anne' diyerek sarılır.

İşte o tılsımlı koku annesine ulaştığında, annesi anlar ki; yavrusu cennette ve huzur içinde uyuyor.

Genç kız gülümseyerek bebeğe daha çok sarılır. O anda tatlı bir meltem eser yüzünde saçlarında dolaşır. Öylesine hoş bir temastır ki bu; 'Anne,anneee '!diye seslenir kız .

-Bak ben güvendeyim, mutluyum, cennetteyim. Sakın üzülme ağlama.. Gözlerinde bir damla yaş olur içindeki anne özlemi, yine huzurla uykuya dalar.. Gözlerindeki o damla çoğalarak yeryüzüne bembeyaz kar taneleri olarak düşer. Cennetin her kapısında bir melek annelerin geçeceği o zümrüt yeşili yola güller döker.

Yavrusunu kaybetmiş bütün anneler cenneten gelen bu koku ile müjdelenip; asla isyan etmeden Rabbine sığınır.

Cennet, masumların ve şehitlerin ebedi mekanıdır artık.

Şükran Gülcenaz AYDOĞAN